

Kerk-zijn

in een door crisis verscheurd land

Libanon: een prachtig land aan de Middellandse Zee, met liefelijke heuvels en helemaal in het zuiden de in de winter besneeuwde toppen van de Hermon. Het land in het Midden-Oosten met relatief gezien de meeste christenen en een grote mate van godsdienstvrijheid.

Maar ook een land dat zucht onder de vele vluchtelingen uit Syrië en Irak. Een land dat gebukt gaat onder een economische en een politieke crisis. En dat zwaar getroffen is door de coronacrisis met daar nog eens bovenop een verwoestende explosie in de haven van Beiroet. Het eens zo welvarende Libanon kampt inmiddels met groeiende tekorten aan bijna alles: voedsel, medicijnen, brandstof. Mensen raken hun baan kwijt, hebben geen dak meer boven het hoofd...

Wat betekent het om in zo'n situatie kerk te zijn? We vragen het aan twee uitgezonden werkers in Beiroet. Allereerst aan Heleen van den Berg die sinds 2018 als logopediste werkzaam is in een peuteropvang voor vluchtelingenkinderen in een van de armste wijken van de stad en ook aan ds. Wilbert van Saane, die met steun van de GZB door Kerk in Actie is uitgezonden als docent aan de Near East School of Theology (NEST).

Heleen van den Berg:
“Als gebouw gesloten, maar als lichaam zichtbaarder dan ooit!”

Heleen: “De kerk, dat is voor mij niet allereerst het gebouw, niet de wekelijkse samenkomst op zondag, niet de vele activiteiten, niet de bijbelstudiekringen met gelijkgezinden. De kerk is daar waar leden van het lichaam van Christus elkaar ontmoeten, elkaar helpen in hun geestelijke groei en elkaar aanmoedigen in het uitreiken naar hen die nog geen deel van het lichaam zijn. Dit samenkomen, groeien en uitreiken gebeurt in ontelbaar verschillende vormen en manieren. In kerkgebouwen, in huizen, op

straat, in tenten, enz.

Zichtbaarder dan ooit

Het is een zegen om dit om me heen te zien gebeuren hier in Beiroet. Ik mag dienen in een snelgroeiende gemeente met meer dan duizend leden uit verschillende landen. Dit zorgt voor veel uitdagingen. Hoe wordt iedereen geestelijk gevoed? Ervaren mensen dat er oprechte zorg is voor hen? Is er aandacht voor hun materiële noden? Hoe worden ongelovigen bereikt? En hoe kunnen nieuwe gelovigen groeien naar volwassenheid?

De kerk als gebouw is gesloten, maar de kerk als lichaam is zichtbaarder dan ooit! Iedereen staat onder grote druk vanwege de economische crisis. Wanhoop, trauma en depressie zijn overal. In al deze situaties proberen de leden van de kerk aanwezig te zijn en hoop te bieden. In het lijden, in de rouw, in de pijn, in de wanhoop, in de vragen, in de vreugde ook. Oog te hebben voor de mens als geheel: geestelijk, mentaal en lichamelijk. Welke hulp er ook geboden wordt, steeds wordt weer benadrukt: dit doen we omdat we volging van Jezus zijn. Je bent een beeldrager van God en je wordt gezien en geliefd.

In elke buurt

Zo worden er relaties opgebouwd en wordt het Evangelie heel praktisch doorgegeven. Dit geeft ruimte voor nazorg, verdere gesprekken en vervolgens hopelijk ook het deelnemen aan een huisgroep. Op die manier ontstaat er een kleine gemeenschap van (toekomstige) gelovigen.

Zullen we ooit nog met z'n allen tegelijk op zondag samenkomen op één locatie? Misschien wel, maar misschien is het ook wel verleden tijd. En dat geeft niet. Want nu is de kerk te vinden op veel meer locaties dan voorheen en met meer persoonlijke aandacht. Hoe prachtig zou het zijn als in elke buurt, of misschien zelfs in elke straat van Beiroet een kleine christelijke gemeenschap te vinden is waar mensen thuis kunnen komen. Waar ze vrede vinden, genezing en hoop om door te leven in de zwarte onzekerheid die om hen heen hangt.”

Ds. Wilbert van Saane: “De gemeente deelt in het lijden van het volk”

Wilbert: “Wat is de roeping van de gemeente vandaag de dag? Hier in Libanon stellen we die vraag in een context van groeiende armoede en politieke spanningen. Sommige mensen zijn nu zo wanhopig dat ze in kleine bootjes de 200 kilometer naar Cyprus proberen over te steken.

De gemeente deelt in het lijden van het volk. In onze gesprekken en in de prediking proberen we eerlijk te zijn over onze angst, pijn en onzekerheid. Tegelijkertijd is de kerk actief in voedsel- en kledingvoorziening, het herstel van woningen, onderwijs voor kinderen en jongeren en medische hulp. In samenwerking met professionele organisaties en spontane initiatieven

betekenen de kerken veel in deze tijd.

Onverwoestbare hoop

Ontmoediging en wanhoop liggen op de loer. Maar de gemeente wordt gevoed door een onverwoestbare hoop, die geworteld is in het geloof in de opstanding van Christus. Daarom zijn we kerk en blijven we gehoor geven aan onze roeping.”

En wij? Laten wij in Nederland meebidden en meedanken met de kerk in Libanon, dat zij juist nu mag laten horen en zien een boodschap van Hoop te hebben. Bidde ook om wijsheid en kracht voor hen allen om een getuige van Jezus Christus te zijn in Woord en daad. ◀

“Een plek waar je vrede vindt, genezing en hoop”